DOMSTOLENS KENDELSE (Anden Afdeling)
26. oktober 2000 *

I sag C-447/98 P,

Molkerei Großbraunshain GmbH, Altenburg (Tyskland),

og

Bene Nahrungsmittel GmbH, Altenburg (Tyskland),

ved advokaterne M. Loschelder og T. Klingbeil, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 4, rue Carlo Hemmer,

appellanter,

angående appel af kendelse afsagt den 15. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-109/97, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen (Sml. II, s. 3533), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent J.L. Iglesias Buhigues og U. Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som

* Processprog: tysk.

befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgte i første instans,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef K. Rispal-Bellanger og fuldmægtig C. Vasak, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenient i appelsagen,

Freistaat Thüringen ved advokat G.M. Berrisch, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat G. Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

og

Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH, Falkenhain (Tyskland), ved advokaterne P. Lotze og S. Lehr, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat R. Faltz, 6, rue Heinrich Heine,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Skouris, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og N. Colneric,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. december 1998 har Molkerei Großbraunshain GmbH (herefter »Molkerei Großbraunshain«) og Bene Nahrungsmittel GmbH (herefter »Bene Nahrungsmittel«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af en af Retten i Første Instans afsagt kendelse af 15. september 1998 i sag T-109/97, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen (Sml. II, s. 3533, herefter »den anfægtede kendelse«), hvorved Retten afviste appellanternes søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 123/97 af 23. januar 1997 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 22, s. 19), for så vidt som den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Altenburger Ziegenkäse« ved forordningen registreres for et for stort geografisk område.

2 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 1. juni 1999 har Den Franske Republik fået tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

De relevante retsregler

3 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1) fastsættes, således som det anføres i forordningens artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, reglerne om den beskyttelse inden for Fællesskabet af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som kan tilkomme visse landbrugsprodukter og visse levnedsmidler.

4 Artikel 2, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

a) *oprindelsesbetegnelse*: navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område.«

5 Artikel 4, stk.1, i forordning nr. 2081/92 bestemmer: »For at en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) eller en beskyttet geografisk betegnelse (BGB) kan benyttes for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, skal dette være omfattet af en varespecifikation.« I samme artikels stk. 2, litra c) og d), bestemmes, at varespecifikationen bl.a. omfatter »en afgrænsning af det geografiske område« og »bevis for, at landbrugsproduktet eller levnedsmidlet har oprindelse i det geografiske område i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, litra a)«.

6 Det anføres i tolvte betragtning til forordning nr. 2081/92, at »de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelserne bør registreres på fællesskabsplan for at opnå beskyttelse i alle medlemsstater«. Det anføres i forordningens trettende betragtning, at »registreringsproceduren skal gøre det muligt for enhver individuelt og direkte berørt person at gøre sine rettigheder gældende ved indsigelse over for Kommissionen via den givne medlemsstat«.

7 Artikel 5, 6 og 7 i forordning nr. 2081/92 fastlægger den såkaldte »normale« procedure for registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser. Ansøgningen om registrering fra en sammenslutning af producenter og/eller forarbejdere eller — på visse betingelser — fra en fysisk eller juridisk person (artikel 5, stk. 1 og 2) skal stiles til den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende (artikel 5, stk. 4). Medlemsstaten kontrollerer, om ansøgningen er berigtiget, og fremsender den til Kommissionen tillige med — blandt andet — den i artikel 4 omhandlede varespecifikation (artikel 5, stk. 5).

8 Inden for en periode på seks måneder kontrollerer Kommissionen ved en formel undersøgelse, om registreringsansøgningen indeholder alle de i artikel 4 nævnte oplysninger (artikel 6, stk. 1). Hvis Kommissionen drager den konklusion, at

betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse, foretager den en offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (artikel 6, stk. 2). Modtager Kommissionen ingen indsigelsesmeddelelser i henhold til artikel 7 fra en medlemsstat eller fra en retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person, indfører den betegnelsen i et register benævnt »register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser« (artikel 6, stk. 3). De betegnelser, der indføres i registret, offentliggøres derefter i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (artikel 6, stk. 4). Hvis Kommissionen på baggrund af den i stk. 1 omhandlede undersøgelse derimod drager den konklusion, at betegnelsen ikke opfylder betingelserne for beskyttelse, beslutter den efter fremgangsmåden i artikel 15 ikke at foretage den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse (artikel 6, stk. 5).

9 Artikel 7 i forordning nr. 2081/92 omhandler fremgangsmåden for indsigelse mod registreringen. Den lyder som følger:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til

den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

4. For at kunne tages til følge skal indsigelsesmeddelelsen:

— enten påvise, at betingelserne i artikel 2 ikke er opfyldt

— eller påvise, at registreringen af det foreslåede navn vil skade en eksisterende helt eller delvis enslydende betegnelse eller et varemærke eller produkter, som lovligt findes på markedet på tidspunktet for denne forordnings offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*

— eller præcisere de omstændigheder, som gør det muligt at slutte, at det navn, som er søgt registreret, er en artsbetegnelse.

5. Såfremt en indsigelse kan tages til følge i henhold til stk. 4, opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med deres interne procedurer inden tre måneder. Hvis:

a) enighed opnås, meddeler de pågældende medlemsstater Kommissionen alle enkeltheder i forbindelse med den opnåede enighed, samt ansøgerens og den indsigende parts synspunkter. Såfremt de oplysninger, der modtages i medfør af artikel 5, ikke har undergået ændringer, følger Kommissionen fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4. I modsat fald indleder den på ny fremgangsmåden i artikel 7

b) enighed ikke opnås, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i artikel 15 under hensyntagen til loyal skik og brug og den faktiske risiko for forveksling. Besluttes det at lade registrering ske, foretager Kommissionen offentliggørelse efter fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4.«

10 Artikel 17 i forordning nr. 2081/92 indfører en såkaldt »forenklet« eller »forkortet« registreringsprocedure, der finder anvendelse på registrering af betegnelser, der allerede fandtes på tidspunktet for forordningens ikrafttrædelse. Bestemmelsen lyder:

»1. Inden seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller, i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning, hvilke hævdvundne betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen.

2. Kommissionen registrerer efter fremgangsmåden i artikel 15 de i stk. 1 omhandlede betegnelser, som omfattes af artikel 2 og 4. Artikel 7 finder ikke anvendelse. Artsbetegnelser registreres dog ikke.

3. Medlemsstaterne kan bibeholde den nationale beskyttelse af de betegnelser, der er meddelt i henhold til stk. 1, indtil den dato, hvor der træffes afgørelse om registreringen.«

11 Artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»Registrerede betegnelser er beskyttet mod:

a) enhver direkte eller indirekte kommerciel brug af en registreret betegnelse for produkter, der ikke er omfattet af registreringen, for så vidt disse produkter kan sammenlignes med de produkter, der er registreret under denne betegnelse, eller for så vidt anvendelse af betegnelsen indebærer udnyttelse af den beskyttede betegnelses omdømme

b) enhver uretmæssig brug, efterligning eller antydning, selv hvis produktets virkelige oprindelse er angivet, eller hvis den beskyttede betegnelse er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom 'art', 'type', 'måde', 'som fremstillet i', 'efterligning' eller lignende

c) enhver anden form for falsk eller vildledende angivelse af produkternes herkomst, oprindelse, art og hovedegenskaber på pakningen eller emballagen, i reklamerne eller i dokumenterne for de pågældende produkter samt anvendelse af emballager, der kan give et fejlagtigt indtryk af oprindelsen

d) enhver anden form for praksis, som kan vildlede offentligheden med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

Når der i en registreret betegnelse indgår navnet på et landbrugsprodukt eller levnedsmiddel, der betragtes som en artsbetegnelse, er anvendelse af denne

artsbetegnelse på de tilsvarende landbrugsprodukter eller levnedsmidler ikke i strid med litra a) og b) i første afsnit.«

12 For så vidt angår vedtagelsen af de foranstaltninger, den hjemler, bestemmer forordning nr. 2081/92 nærmere i artikel 15:

»Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagets forelæggelse for Rådet ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.«

13 Forordning nr. 2081/92 blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 24. juli 1992. I overensstemmelse med artikel 18 trådte den i kraft tolv måneder efter denne dato, det vil sige den 25. juli 1993.

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne for Retten

14 Sagens faktiske omstændigheder, således som de fremgår af den anfægtede kendelses præmis 7, 8 og 9, er følgende:

15 Den 20. december 1993 udstedte de tyske myndigheder en bekendtgørelse, hvorved blandt andet bekendtgørelsen om ost blev ændret. I bilaget til den således ændrede bekendtgørelse om ost blev bl.a. betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« registreret som oprindelsesbetegnelse. Det til denne betegnelse svarende geografiske fremstillingsområde omfattede kommunerne Altenburg, Schmölln, Gera, Zeitz, Geithain, Grimma, Wurzen og Borna samt byen Gera. Navnene på disse kommuner er senere blevet ændret — f.eks. er Schmölln og Altenburg nu »Altenburger Land« — men det geografiske område, der dækkes af betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse«, er forblevet uændret.

16 Ved skrivelse af 26. januar 1994 anmodede Forbundsrepublikken Tyskland Kommissionen om registrering af betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« som beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) i henhold til artikel 17 i forordning nr. 2081/92.

17 Molkerei Großbraunshain, der siden 1898 har fremstillet en ost, der sælges under betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse«, og Bene Nahrungsmittel, der ejer samtlige andele i førstnævnte selskab, foretog såvel på nationalt niveau som på fællesskabsplan en række skridt med henblik på at opnå en ændring af det

geografiske område, der er omfattet af denne betegnelse. Således indgav de den 4. april 1995 en klage til den kompetente tyske minister og den 9. august 1995 en klage til Kommissionen, hvori de anmodede denne om at anlægge en traktatbrudssag mod Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF).

18 Til støtte for deres henvendelser gjorde appellanterne gældende, at det geografiske område, der var anvendt i den tyske bekendtgørelse om ost og i registreringsansøgningen til Kommissionen som fremstillingsområde for »Altenburger Ziegenkäse«, var for stort, da det omfattede en række kommuner i Sachsen og i Sachsen-Anhalt, og navnlig kommunen Wurzen i Sachsen, som er hjemsted for selskabet Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH (herefter »Zimmermann«), der siden 1936 også har fremstillet en ost, der sælges under betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse«. I følge appellanterne skulle fremstillingsområdet have været begrænset til kommunerne »Altenburger Land«, der ligger i Thüringen, da produktet »Altenburger Ziegenkäse« kun kan komme fra den kommune, som har givet det navn.

19 Den kompetente tyske minister afviste appellanternes klage ved skrivelse af 13. juli 1995, idet han anførte de grunde, der havde været bestemmende for afgrænsningen af det omtvistede geografiske område.

20 Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug (GD VI) svarede ved skrivelse af 18. marts 1996, at det ville indstille til Kommissionen ikke at foretage videre vedrørende klagen, men at det ville anmode Forbundsrepublikken Tyskland om supplerende oplysninger om det pågældende geografiske fremstillingsområde. Ved skrivelse af 31. juli og 12. og 28. november 1996 meddelte Forbundsrepublikken Tyskland Kommissionen supplerende oplysninger herom.

21 Med vedtagelsen af forordning nr. 123/97 registrerede Kommissionen blandt andet betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« som beskyttet oprindelsesbetegnelse i henhold til forordning nr. 2081/92.

22 I første betragtning til forordning nr. 123/97 anførte Kommissionen, at »for visse betegnelser, som medlemsstaterne har meddelt Kommissionen i henhold til artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, blev medlemsstaterne anmodet om at indsende visse yderligere oplysninger, så det kan sikres, at de pågældende betegnelser er i overensstemmelse med artikel 2 og 4 i nævnte forordning; undersøgelsen af disse yderligere oplysninger har nu vist, at betegnelserne er i overensstemmelse med ovennævnte artikler«.

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. april 1997 anlagde appellanterne sag i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), hvorunder de i det væsentlige påstod forordning nr. 123/97 annulleret. Appellanterne gjorde gældende, at det geografiske område, der er omfattet af betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse«, i strid med bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, litra a), og artikel 4, stk. 2, litra c) og d), i forordning nr. 2081/92 — i følge hvilke det geografiske område, der omfattes af en betegnelse, efter appellanternes opfattelse skal være begrænset til det område, der har givet navn til den nævnte betegnelse — overskred grænserne for kommunen »Altenburger Land«, hvorved det blev muligt for virksomheder, der er beliggende uden for denne kommune, at bruge den nævnte betegnelse til skade for appellanternes rettigheder.

24 Til støtte for deres sagsanlæg gjorde appellanterne gældende, at Kommissionen havde tilsidesat de ovennævnte bestemmelser i forordning nr. 2081/92 samt forbuddet mod forskelsbehandling, at den havde begået magtfordrejning ved simpelthen at henholde sig til Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse uden at udøve den skønsbeføjelse, som artikel 15 i forordning nr. 2081/92 tillægger den, og at den havde tilsidesat appellanternes ret til kontradiktion, idet den ved at vælge den forenklede procedure i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 havde frataget dem den ret, der består efter den normale procedure i artikel 5, 6 og 7, til at gøre indsigelse mod den ønskede registrering.

25 Ved særskilt dokument indgivet til Rettens Justitskontor den 14. juli 1997 påstod Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement sagen afvist. Til støtte for afvisningspåstanden gjorde Kommissionen for det første gældende, at forordning nr. 123/97 ikke påførte appellanterne nogen skade, for det andet, at den ikke berørte dem individuelt, og at appellanterne endvidere ikke havde nogen søgsmålsret, hverken — for det tredje — fordi de blev hørt af Kommissionen før udstedelsen af forordning nr. 123/97, eller som følge af — for det fjerde — at deres proceduremæssige rettigheder var blevet begrænset, fordi den forenklede registreringsprocedure var blevet anvendt, og for det femte, at de ikke havde retlig interesse i søgsmålet.

26 Ved den anfægtede kendelse tog Retten afvisningspåstanden til følge og afviste sagen.

Den anfægtede kendelse

27 Retten henviste først til Domstolens faste praksis vedrørende betingelserne for realitetsbehandling af et annullationssøgsmål, der er anlagt af en privat til anfægtelse af en forordning, og den fastslog derefter i præmis 50 og 51 i den anfægtede kendelse, at forordning nr. 123/97 ikke er rettet til bestemte erhvervsdrivende såsom de sagsøgende selskaber, men giver enhver virksomhed, hvis produkter opfylder de i bestemmelserne fastsatte krav, ret til at markedsføre dem under den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Altenburger Ziegenkäse«, og den fremtræder således som en almengyldig foranstaltning, der finder anvendelse på objektivt bestemte situationer, og som har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig for alle de virksomheder, der fremstiller et produkt med objektivt fastlagte egenskaber.

28 For så vidt angår appellanternes argumenter om, at »Altenburger Ziegenkäse« kun fremstilles af to producenter, Molkerei Großbraunshain og Zimmermann, at antallet af producenter ikke vil ændre sig i en overskuelig periode, og at den

antagelse, at andre producenter eventuelt vil fremstille »Altenburger Ziegenkäse«, er så usandsynlig, at den kan udelukkes, bemærkede Retten i præmis 52 i den anfægtede kendelse, at en retsakt ikke mister sin karakter af forordning, fordi det er muligt — mere eller mindre præcist — at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er relevante i forhold til retsaktens formål (dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, på s. 534, org. ref.: Rec. s. 595, på s. 605 og 606).

29 I den foreliggende sag bemærkede Retten i den anfægtede kendelses præmis 53, 54 og 55, at

— forordning nr. 123/97 tildeler en beskyttelse for et objektivt bestemt geografisk område

— argumentationen om, at antallet af fabrikanter ikke vil ændre sig, er en ren formodning

— den økonomiske fordel som følge af beskyttelsen i henhold til forordning nr. 123/97 ikke alene er til fordel for fabrikanterne af »Altenburger Ziegenkäse«, men også for producenterne af den ko- og gedemælk, som »Altenburger Ziegenkäse« fremstilles af.

30 På grundlag af alle disse omstændigheder fastslog Retten i præmis 56 i den anfægtede kendelse, at forordning nr. 123/97, når henses til dens art og rækkevidde, har generel karakter og ikke udgør en beslutning i EF-traktatens artikel 189, stk. 4's forstand (nu artikel 249, stk. 4, EF). I betragtning af, at også en almengyldig retsakt, der finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende

i almindelighed, under visse omstændigheder vil kunne berøre visse erhvervsdrivende individuelt, såfremt de rammes af den omhandlede retsakt på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniú mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19 og 20), undersøgte Retten, om dette var tilfældet for appellanternes vedkommende.

31 For så vidt som appellanterne i denne forbindelse havde henvist til, at de var blevet hørt af Kommissionen under den procedure, der gik forud for vedtagelsen af forordning nr. 123/97, og havde kritiseret Kommissionen for at have gjort indgreb i deres proceduremæssige rettigheder, idet den havde valgt registreringsproceduren i henhold til artikel 17 i forordning nr. 2081/92, selv om betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse ikke var opfyldt, fastslog Retten for det første i præmis 60 i den anfægtede kendelse, dels at appellanterne ikke havde anfægtet lovligheden af proceduren i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 med den begrundelse, at den skulle gøre indgreb i de legitime rettigheder til at deltage, som angiveligt bør tilkomme alle de erhvervsdrivende, der er berørt af registreringen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse, dels at hverken proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv efter fællesskabsrettens almindelige grundsætninger — som f.eks. retten til at blive hørt — kræver, at de berørte personer deltager, da disses interesser anses for repræsenteret af de instanser, som har til opgave at vedtage en sådan retsakt.

32 I præmis 61 i den anfægtede kendelse fandt Retten herefter, »at det ikke er tilstrækkeligt for antagelse til realitetsbehandling af nærværende sag — som er anlagt til prøvelse af forordning nr. 123/97, der er vedtaget som afslutning på en lovgivningsprocedure, hvorunder de berørte erhvervsdrivende ikke har nogen proceduremæssige rettigheder — at sagsøgerne blot gør gældende, at betingelserne for anvendelse af artikel 17 i forordning nr. 2081/92 ikke er opfyldt i nærværende sag, og derefter konkluderer, at Kommissionen burde have anvendt den anden regelfastsættelsesprocedure, der omhandles i artikel 5, 6 og 7, som ville have givet dem proceduremæssige rettigheder, der kunne give dem søgsmåladgang. Denne argumentation rejser nemlig spørgsmålet om hjemmelen for... forordning [nr. 123/97] og henhører følgelig under behandlingen af sagens realitet«.

33 I præmis 62 i den anfægtede kendelse anførte Retten til støtte for denne konklusion, at »den kritik, der rettes mod lovgiver, fordi denne blandt de to hjemlede regelfastsættelsesprocedurer valgte den, som fratager de berørte personer proceduremæssige rettigheder, er uden betydning for bedømmelsen for adgangen til realitetsbehandling af et søgsmål rettet mod en generel retsakt, der er vedtaget som afslutning på den valgte regelfastsættelsesprocedure, og for hvilken der i princippet gælder en formodning om lovlighed (Domstolens dom af 15.6.1994, sag C-137/92 P, Kommissionen mod BASF m.fl., Sml. I, s. 2555, præmis 48), medmindre det bevises, at lovgivers valg udgør en procedurefordrejning«.

34 I den forbindelse fastslog Retten i den anfægtede kendelses præmis 63, 64 og 65 for så vidt angik den foreliggende sag,

— at appellanterne ikke havde anført noget indicium, der kunne bevise, at Kommissionen — eventuelt i hemmelig forståelse med Forbundsrepublikken Tyskland — havde valgt den forenklede lovgivningsprocedure netop for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder og for at omgå den normale procedure, som tillagde appellanterne proceduremæssige rettigheder

— at beskyttelsen i Tyskland af betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« i henhold til ostebekendtgørelsen også blev indført efter en lovgivningsprocedure, hvorunder spørgsmålet om det geografiske område for produktet »Altenburger Ziegenkäse« udtrykkeligt blev drøftet, før det blev afgjort såvel nationalt som på fællesskabsplan med det af appellanterne anfægtede resultat

— at Kommissionen ikke kunne kritiseres for at have begået procedurefordrejning, fordi den ikke i forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 123/97 modsatte sig den afgrænsning af det omtvistede geografiske område, som den tyske lovgiver havde foretaget, da denne havde bedre forudsætninger end fællesskabslovgiver for at definere dette geografiske område under hensyntagen til de særlige regionale produktions- og afsætningsforhold.

35 Retten fastslog på dette grundlag i præmis 66 i den anfægtede kendelse, at »den omstændighed, at Kommissionen valgte lovgivningsproceduren efter artikel 17 i stedet for den, der omhandles i artikel 5, 6 og 7 i forordning nr. 2081/92, med henblik på vedtagelsen af forordning nr. 123/97, følgelig ikke kan individualisere sagsøgerne i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand«.

36 For det andet bemærkede Retten i præmis 67 og 68 i den anfægtede kendelse, at den blotte omstændighed, at Kommissionen før vedtagelsen af forordning nr. 123/97 havde hørt appellanterne, heller ikke kunne individualisere dem i forhold til alle andre erhvervsdrivende, når henses til, at bestemmelserne i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 ikke tillægger dem nogen proceduremæssige rettigheder, at den omtvistede lovgivningsprocedure efter selve sin karakter ikke pålagde lovgiver at overholde de berørte personers ret til kontradiktion, og at det, når proceduremæssige rettigheder ikke er udtrykkeligt garanteret, ville være i strid med ordlyden af og ånden bag traktatens artikel 173, såfremt enhver privat, som har deltaget i forberedelsen af en lovgivningsmæssig akt, efterfølgende kan anlægge sag til prøvelse heraf (kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 40).

37 På baggrund af det anførte fastslog Retten i den anfægtede kendelses præmis 69-76, at appellanternes henvisning til en række domme, hvori Domstolen havde admitteret søgsmål, der var indbragt af private til prøvelse af forordninger eller beslutninger rettet til andre, var irrelevant.

38 Hvad særlig angår den tidligere nævnte dom i sagen Codorniu mod Rådet anerkendte Retten i præmis 71 i den anfægtede kendelse, at afgrænsningen af et for stort geografisk område utvivlsomt teoretisk kan medføre en svækkelse af den faktiske værdi af en oprindelsesbetegnelse, der tidligere var begrænset til et snævrere geografisk område, og eventuelt gøre indgreb i de særlige interesser for de virksomheder, der er beliggende i det snævre geografiske område, og som benytter denne betegnelse. Retten fandt imidlertid, at for så vidt som selskabet Zimmermann havde fremstillet og markedsført det i sagen omhandlede produkt under betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« eller under den lignende betegnelse

»Altenborger Zeege« siden 1936, og appellanterne ikke på nationalt plan havde været i stand til at opnå en begrænsning af denne betegnelse til et snævrere geografisk område, nemlig kommunen »Altenburger Land«, havde de ikke fremlagt noget bevis for, at forordning nr. 123/97 havde svækket deres rettigheder i den ovennævnte forstand.

39 På baggrund af disse betragtninger i det hele konkluderede Retten i præmis 77 i den anfægtede kendelse, at appellanterne ikke var individuelt berørt af forordning nr. 123/97, og at det følgelig måtte fastslås, at sagen skulle afvises, uden at det var nødvendigt at undersøge spørgsmålene om, hvorvidt denne forordning faktisk indeholdt et klagepunkt i forhold til appellanterne i retlig forstand, og om de havde en retlig interesse i søgsmålet.

40 Retten tilføjede i præmis 78 i den anfægtede kendelse, at for så vidt som appellanterne havde anført, at det ville være uforeneligt med retsstatsprincipperne, såfremt de nægtedes en judiciel beskyttelse mod forordning nr. 123/97, havde de imidlertid ikke påvist og end ikke gjort gældende, at det var retligt umuligt for dem at anlægge sag ved en national domstol, som i givet fald kunne forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) vedrørende gyldigheden af den nævnte forordning.

Appellen

41 Som begrundelse for appellen har appellanterne, støttet af Freistaat Thüringen, nærmere bestemt gjort gældende, at den anfægtede kendelse er behæftet med en retlig fejl, idet antagelsen om, at appellanterne ikke er individuelt berørt, er i strid med traktatens artikel 173, stk. 4. Efter deres opfattelse bør søgsmålet følgelig admitteres og behandles i realiteten.

42 De har for det første gjort gældende, at det i betragtning af den foreliggende sags konkrete omstændigheder er med urette, når Retten har lagt til grund, at forordning nr. 123/97 vedrørte en generelt og abstrakt fastlagt persongruppe, og at gruppen af potentielle sagsøgere derfor ikke var kendt på tidspunktet for dens vedtagelse. De har i den forbindelse understreget, at der allerede fra hundrede år tilbage kun har været to virksomheder, nemlig appellanterne selv og selskabet Zimmermann, der industrielt fremstiller og sælger »Altenburger Ziegenkäse« under denne betegnelse. For det andet følger det af den begrænsede udstrækning af det geografiske område, der er omhandlet i forordning nr. 123/97 — og så meget desto mere af kommunen »Altenburger Land« — såvel som af den omstændighed, at produktionen af gedemælk i dette område ikke er tilstrækkelig for fremstillingen af den omhandlede ost, at antallet af producenter ikke kan ændre sig.

43 For det andet har appellanterne understreget, at det også er med urette, når Retten i præmis 55 i den anfægtede kendelse fandt, at appellanterne som følge af forordning nr. 123/97 havde opnået en videre beskyttelse, således at de ikke havde behov for beskyttelse ved domstolene og ikke havde interesse i søgsmålet. Appellanterne gør gældende, at de før ikrafttrædelsen af forordning nr. 123/97 i medfør af § 3 i Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (den tyske lov af 7.6.1909 om bekæmpelse af illoyal konkurrence) tværtimod havde en effektiv beskyttelse mod vildledende anvendelse af betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse«, men at betegnelsen i sig selv som følge af fastlæggelsen af et for udstrakt geografisk område nu er blevet udvandet og svækket, for så vidt som den i dag også kan benyttes for produkter, der ikke har oprindelse i kommunen »Altenburger Land«.

44 For det tredje har Retten efter appellanternes opfattelse foretaget en urigtig fortolkning af forordning nr. 2081/92 og af de procedurer, den hjemler, da den afviste deres argumenter om, at valget af den forenklede procedure efter artikel 17 i forordning nr. 2081/92 ulovligt fratog dem retten til at deltage i registreringsproceduren og dermed retten til at anfægte forordning nr. 123/97.

45 Appellanterne har i denne forbindelse først gjort gældende, at efter at fristen på seks måneder i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 var udløbet, kunne den forenklede procedure ikke længere benyttes. Da Forbundsrepublikken Tyskland imidlertid først indgav sin ansøgning om registrering af »Altenburger Ziegenkäse« mere end to og et halvt år efter udløbet af denne frist, skulle Kommissionen have anvendt den normale procedure i henhold til artikel 5, 6 og 7 i forordning nr. 2081/92. Freistaat Thüringen har herved anført, at Retten i den forbindelse ikke måtte nøjes med at undersøge, om fællesskabslovgivers valg udgjorde en procedurefordrejning, og har gjort gældende, at selv om valget af den forenklede procedure ikke skete i retsstridigt øjemed, men blot var i strid med forskrifterne, blev appellanterne ikke desto mindre ulovligt frataget proceduremæssige rettigheder, i kraft af hvilke de ville have været beføjet til at påstå annullation af forordning nr. 123/97 med hjemmel i traktatens artikel 173, stk. 4.

46 Appellanterne har endvidere gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i præmis 64 i den anfægtede kendelse lagde til grund, at Kommissionen med hensyn til fastlæggelsen af det omtvistede geografiske område kunne henholde sig til den tyske lovgivers vurderinger og beslutninger og således uden videre kunne anvende de nye bestemmelser i den tyske ostebekendtgørelse på fællesskabsplan uden at udøve sin egen bedømmelses- og beslutningskompetence.

47 Appellanterne finder endelig, at Rettens betragtninger i den anfægtede kendelses præmis 70 og 71, hvori Retten afviste, at deres rettigheder er blevet svækket som følge af afgrænsningen af et for stort geografisk område ved forordning nr. 123/97, ikke er overbevisende, allerede fordi anvendelsesområdet for den tyske ostebekendtgørelse er begrænset til Tyskland, mens forordning nr. 123/97 gælder i alle medlemsstaterne. Freistaat Thüringen har herved anført, at det er en ulogisk og retlig fejlagtig argumentation at knytte spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af søgsmålet sammen med spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en ret, som netop søges anerkendt ved hjælp af dette søgsmål.

48 For det fjerde har appellanterne gjort gældende, at Retten i den anfægtede kendelses præmis 78 med urette fastslog, at de ikke havde påvist og end ikke havde gjort gældende, at det var umuligt for dem at opnå retsbeskyttelse ved at indbringe sagen for de nationale domstole og anmode disse om at forelægge et præjudicielt spørgsmål i medfør af traktatens artikel 177.

49 For det femte gør appellanterne gældende, at Retten ikke lovligt kunne tage stilling til sagens formalitet uden at undersøge realiteten i sagen. Også med henblik på bedømmelsen af sagens formalitet burde Retten efter appellanternes opfattelse have taget stilling til de materielle klagepunkter, der støttedes på, at Kommissionen ikke havde kunnet foretage registrering af den omtvistede betegnelse på grundlag af den forenklede procedure i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 og heller ikke uden videre kunne henholde sig til oplysningerne om det pågældende geografiske område, der fandtes i meddelelsen fra Forbundsrepublikken Tyskland.

50 Kommissionen har med støtte fra Den Franske Republik nedlagt påstand om, at Domstolen afviser appellen som åbenbart uegnet til realitetsbedømmelse i henhold til artikel 119 i procesreglementet. Zimmermann har nedlagt påstand om, at appellen delvis afvises, delvis forkastes som ubegrundet, subsidiært at den forkastes som ubegrundet i sin helhed.

51 Til støtte for deres afvisningspåstand har disse parter nærmere bestemt gjort gældende, at appellanterne med appellen anfægter en række konstateringer og vurderinger, som Retten har foretaget vedrørende de faktiske omstændigheder, at de generelt blot gentager de søgsmålsgrunde og argumenter, der allerede blev fremført i første instans, og at de mange gange ikke præcist har angivet, hvilke punkter der kritiseres i den anfægtede kendelse, og heller ikke, hvilke retlige argumenter der særligt støtter deres påstand om ophævelse.

Domstolens bemærkninger

52 Ifølge procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, hvis det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst afvise eller forkaste appellen ved begrundet kendelse.

Formaliteten

53 Det bemærkes, at det fremgår af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF) og af artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, at appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være støttet på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl ved Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. navnlig dom af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 30).

54 Det præciseres i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

55 Det fremgår af de ovennævnte bestemmelser, at en appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket. Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af de akter, den har fået forelagt i sagen, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i henhold til traktatens artikel 168 A kompetence til at gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget (jf. navnlig dommen i sagen Parlamentet mod Bieber, præmis 31).

56 Det fremgår ligeledes af de ovennævnte bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, som den anfægtede kendelse angiveligt er behæftet med — blot gentager at de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. navnlig dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34 og 35).

57 Det bemærkes for det første, at appellanterne med appellen anmoder Domstolen om at undersøge, hvorvidt Retten med føje kunne antage, at de ikke var individuelt berørt af forordning nr. 123/97 i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand. De forskellige juridiske argumenter, som de har fremført i denne forbindelse, anfægter en række af de omstændigheder, som Retten har lagt til grund som begrundelse for sin afgørelse.

58 Det må fastslås, at selv om appellanterne i denne forbindelse også anfægter nogle af Rettens konstateringer og vurderinger vedrørende faktum, bestrider de dem dog ikke som sådan, men kun for så vidt som de netop er blevet lagt til grund af Retten til støtte for afvisningen af appellanternes søgsmålsadgang i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4.

59 Det skal for det andet bemærkes, at en appel kan støttes på en argumentation, som allerede er blevet gjort gældende i første instans, med henblik på at godtgøre, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten ved at forkaste de af appellanten fremførte anbringender og argumenter (dom af 25.5.2000, sag C-82/98 P, Kögler mod Domstolen, Sml. I, s. 3855, præmis 23), således at de retsspørgsmål, som Retten har behandlet, kan diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten (dom af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 43).

60 I nærværende sag fremgår det af det til Domstolen indgivne appelskrift, at der under nærværende appelsag ikke blot foreligger en ordret gentagelse af de anbringender og argumenter, der blev fremført i første instans, og at appellanterne præcist har angivet, hvilke elementer der anfægtes i den kendelse, som de påstår ophævet, samt de argumenter, på grundlag af hvilke de anser Rettens juridiske bedømmelse for urigtig.

61 Det må på denne baggrund fastslås, at selv om appelskriftet ikke i hver enkelt tilfælde udtrykkeligt har angivet de præcise præmisser i den anfægtede kendelse, har Kommissionen og de parter, der har interveneret til støtte for dens påstande, faktisk kunnet tage stilling til de argumenter, der er fremført over for dem.

62 Herefter må de afvisningspåstande, der er nedlagt af Kommissionen, af Den Franske Republik og af Zimmermann, forkastes, og spørgsmålet, om der skal gives medhold i appellen, behandles.

Realiteten

63 I medfør af traktatens artikel 173, stk. 4, kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

64 Vedrørende spørgsmålet, om appellanterne er individuelt berørt af forordning nr. 123/97, bemærkes, at ifølge fast retspraksis mister en retsakt ikke sin almengyldighed og dermed sin karakter af forordning, fordi det er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er

relevante i forhold til dens formål (jf. bl.a. dommen i sagen Codorniú mod Rådet, præmis 18).

65 Disse retssubjekter vil kun kunne anses for individuelt berørt, såfremt den omtvistede retsakt rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (jf. bl.a. dommen i sagen Codorniú mod Rådet, præmis 20).

66 I den foreliggende sag må det fastslås, at ved registreringen af betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« som beskyttet oprindelsesbetegnelse tildeler forordning nr. 123/97 enhver erhvervsdrivende, hvis produkter opfylder de fastsatte geografiske og kvalitative krav, således som de fremgår af den varespecifikation, der omhandles i artikel 4 i forordning nr. 2081/92, og som vedlægges registreringsansøgningen, ret til at markedsføre dem under betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« og giver denne betegnelse den beskyttelse, som forordning nr. 2081/92 hjemler for enhver kontrolleret oprindelsesbetegnelse, der er behørigt registreret.

67 Forordning nr. 123/97 er følgelig en retsakt af almengyldig karakter — og dermed af generel karakter — som finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer, og som skaber retsvirkninger for kategorier af erhvervsdrivende, der opfylder visse generelt og abstrakt fastlagte betingelser. Selv om de retssubjekter, som retsakten finder anvendelse på, var identificerbare på tidspunktet for dens vedtagelse, og selv om det var godtgjort, at deres antal faktisk ikke kunne variere, ville dette ikke rejse tvivl om dens forordningskarakter, når henses til, at den kun angår objektive retlige eller faktiske omstændigheder (jf. herved navnlig kendelse af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 35).

68 Det følger af det anførte, at forordning nr. 123/97 kun berører appellanterne i deres objektive egenskab af virksomheder, der fremstiller den omhandlede ost i det geografiske område, som er afgrænset i varespecifikationen, og som

markedsfører den, på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i samme situation.

69 Retten har følgelig ikke begået nogen retlig fejl, da den fastslog, at appellanterne ikke er individuelt berørt af denne forordning.

70 Denne konstatering kan appellanterne ikke anfægte med deres argument om, at de ville have været individuelt berørt, hvis Kommissionen havde valgt at vedtage forordning nr. 123/97 på grundlag af den normale procedure i henhold til artikel 5, 6 og 7 i forordning nr. 2081/92, hvorefter enhver fysisk eller juridisk person, der er retmæssigt berørt, kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering af en betegnelse.

71 Det bemærkes således, at selv om det antages, at anvendelsen af proceduren i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 var ulovlig, og at tilstedeværelsen af proceduremæssige rettigheder, der udtrykkeligt sikres en person i henhold til de relevante bestemmelser, eller den blotte omstændighed, at den pågældende person har deltaget i proceduren for udarbejdelsen af en generel retsakt fra en fællesskabsinstitution, vil kunne individualisere den pågældende i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand, ville udøvelsen af den mulighed for indsigelse, der er hjemlet i forbindelse med den normale registreringsprocedure, under alle omstændigheder ikke have givet grundlag for at anse appellanterne for berettiget til at anlægge sag til anfægtelse af den retsakt, der blev vedtaget som afslutning på denne procedure.

72 Det skal herved understreges, at det for det første følger af artikel 7, stk. 1 og 3, at en meddelelse om indsigelse mod en påtænkt registrering kun kan indgives til Kommissionen af en medlemsstat, der forinden har modtaget en henvendelse fra en fysisk eller juridisk person, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse.

73 For det andet fremgår det af artikel 7, stk. 5, i forordning nr. 2081/92, at når Kommissionen har modtaget en indsigelse, der kan tages til følge, er deltagerne i indsigelsesproceduren den eller de medlemsstater, der har rejst indsigelse mod registreringen, samt den medlemsstat, der har ansøgt om registreringen. I medfør af den nævnte bestemmelse påhviler det nemlig »de pågældende medlemsstater« at søge at nå til indbyrdes enighed og, hvis der opnås enighed, at give meddelelse herom til Kommissionen.

74 Det følger således af ordlyden og opbygningen af artikel 7 i forordning nr. 2081/92, at en meddelelse om indsigelse mod en registrering ikke kan indgives af den medlemsstat, der har ansøgt om registreringen, og at indsigelsesproceduren, der er indført ved artikel 7 i forordning nr. 2081/92, følgelig ikke skal finde anvendelse på indsigelsessager, der verserer mellem den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har anmodet om registrering af en betegnelse, og en fysisk eller juridisk person, som har bopæl eller hjemsted i denne medlemsstat.

75 Sådanne indsigelser skal principielt behandles, før den pågældende medlemsstat i medfør af artikel 5 i forordning nr. 2081/92 fremsender en registreringsansøgning, som den har modtaget fra en sammenslutning eller under visse betingelser fra en fysisk eller juridisk person, til Kommissionen.

76 Såfremt medlemsstatens kompetente myndighed på dette stadium i proceduren ikke tager hensyn til de bemærkninger, der er fremført af en retmæssigt berørt erhvervsdrivende over for en registreringsansøgning, kan den erhvervsdrivende anlægge sag ved de kompetente nationale domstole med påstand om, at det efter omstændighederne fastslås, at den nævnte myndighed har handlet ulovligt under hensyn til bestemmelserne i forordning nr. 2081/92, som medlemsstaten ifølge forordningens artikel 5, stk. 5, skal påse er overholdt, før den fremsender registreringsansøgningen til Kommissionen.

77 Appellanterne har i øvrigt ikke bevist, at det var udelukket, at de kunne anlægge sag ved en national domstol mod en konkurrent, der sælger en ost under

betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse«, under påberåbelse af, at denne ikke er blevet fremstillet inden for det geografiske område, som ifølge appellanterne er det eneste, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 2081/92. Under en sådan sag vil de kunne gøre gældende, at forordning nr. 123/97 er ulovlig, og dermed gøre det muligt for den pågældende domstol at tage stilling til alle de herom fremførte klagepunkter, i givet fald efter at have forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen om bedømmelse af den nævnte forordnings gyldighed.

78 Det følger i det hele af de foranstående betragtninger, at appellen åbenbart må forkastes i henhold til procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

79 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen og Zimmermann har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og disse har tabt appelsagen, pålægges det dem at betale omkostningerne. I medfør af artikel 69, stk. 4, i procesreglementet bærer intervenienterne, Den Franske Republik og Freistaat Thüringen, deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Molkerei Großbraunshain GmbH og Bene Nahrungsmittel GmbH betaler sagens omkostninger.**

3) **Den Franske Republik og Freistaat Thüringen bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 26. oktober 2000.

R. Grass

Justitssekretær

V. Skouris

Formand for Anden Afdeling